

Val més creure-s'ho que anar-ho a veure

Alguns observadors ja s'ho temien, però no deixa de causar sorpresa: la postguerra del Golf és més complicada que la guerra i amenaça amb portar més maldecaps que el breu conflicte bèl·lic. El qual, aquest darrer, va ser per als iraquians allò que entre els jugadors de billar es qualifica de "misto", una espifiada a causa d'un mal càlcul en el toc de la bola. Amb l'agregant —pel que fa al simil·lar— que Saddam Hussein va fer un set de molt mala consideració a la tela del billar.

Als àrabs se'ls veu esverats, confusos, amb una herència que sembla que se'ls hagi indigestat. Es mostren rigidament religiosos, però no cessen d'invocar el nom de déu en va, el comprometen en tots els seus arrauxaments, i el fan servir d'excusa quan les coses els van de mal borràs, o quan necessiten aguantar el tipus després de fer planxes memorables. Si no s'asserrenen i proven de recobrar

els sentits, tiraran i faran patir.

Es sorprenent que quan encara no es veu del tot acabat el conflicte del Golf, Iran, amb les angúnies d'una difícil neutralitat, ressusciti el ciri trencat de la condemna a mort per a Salman Rushdie. Com si no tinguessin altra feina a fer, augmenten fins a 2 milions de dòlars la recompensa a qui assassini l'escriptor, el qual, per paradoxes insondables, s'amaga com el raig iraqià. Dues vides amb perspectives de morts paral·leles, tot i que per causes ben distintes.

Que es vulgui assassinar l'autor d'un llibre que molts crítics han qualificat de mediocre, és portar les exigències d'exquisidesa literària a uns límits inadmissibles. És més: encara que Rushdie fos un escriptor dolent de solemnitat, no es merexeria que una aiatollah barbuts l'empaitessin a cops de simitarra. Pel cap baix, prendre's

pel seu compte una justícia que en les instàncies més altes correspon a Al·là, és un sacrilegi.

Però tot aquest discurs es talla, queda en suspens, quan ens arriba una notícia sensacional. Un periòdic italià, *Il Manifesto*, va publicar un reportatge ("EUA, les mentides de la guerra") l'autor de les quals denunciava que les grans cadenes de televisió nord-americanes i britàniques havien realitzat muntatges d'episodis bèl·lics que eren —pràcticament— treballs de plató i d'estudi..

No hi havíem caigò, però ara que ens hi fan pensar, sembla que tot podria ésser. ¡Han passat coses tan estranyes! Mira que si tot plegat fos una co-producció americana-àrab-europea, amb un pressupost multimilionari i maquetes de plàstic italianes..

Pere Calders